

σθλαιν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος καὶ μὲ τὴν ἐνεργὸν ἐπιθυμίαν καὶ πρῶτον τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ προορισμοῦ, νὰ συνοδεύωνται δὲ ὑπὸ βίου ἀγνοῦ, γαληναίου καὶ ἐνεργοῦ, κατὰ πάντα σκοποῦντος εἰς τὴν ἀληθῆ μὀρφωσιν τῆς ψυχῆς.

Ὅταν λοιπὸν οἱ πεφωτισμένοι Εὐρωπαῖοι κατορθώσωσι νὰ προσθέσωσιν εἰς τὴν λοιπὴν ἀνάπτυξιν των τὸ εἶδος τοῦ βίου τούτου καὶ ν' ἀποκτήσωσι τὴν σταθεράν αὐτοῦ ἔξιν, τότε ἀληθῶς θέλουσι προβαίνει γιγαντιαίοις βήμασι καὶ κατασταθῇ ἄξιοι ν' ὀνομασθῶσι πεπολιτισμένοι. Πόσον δὲ σπουδαιότερα καθίσταται ἡ ἀνάγκη αὕτη παρ' ἡμῖν τοῖς Ἑλλησι, καὶ ἐπομένως πόσον ἱερὸν καὶ κατεπείγον παρίσταται ἡμῖν τὸ καθῆκον τοῦ νὰ συντελῶμεν ὅλαις δυνάμεσι εἰς τὸ νὰ ἀνακαλέσωμεν ὅσον οἶόν τε τὰ ἀπλᾶ καὶ χρηστὰ ἦθι τῶν πατέρων ἡμῶν, τὰς ἀρετὰς αὐτῶν, τὴν θρησκείαν καὶ τὴν φιλοπατρίαν των! Ἡ πατρίς ἡμῶν πάσχει, πάσχει δὲ πρὸ πάντων διὰ τὴν ἑλλειψιν ἀγωγῆς καὶ παιδεύσεως, συμφώνου πρὸς τὰς εἰρημένας ἀρχάς. Ὁφείλομεν λοιπὸν νὰ θυσιάσωμεν τὰ πάντα εἰς τὴν ἀνύψωσιν τῆς πατρίδος ἡμῶν, ὡς οἱ πατέρες ἡμῶν ἐθυσιάσθησαν διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν αὐτῆς. Τὰ δὲ ἀποτελέσματα καὶ τῶν ἐλαχίστων, ἀλλ' εἰλικρινῶν προσπαθειῶν ἡμῶν θέλουσιν εἶσθαι θαυμάσια καὶ συντελέσει εἰς τὴν εὐημερίαν ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν τέκνων ἡμῶν.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΓΓΛΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ.

Συγγνωσταὶ μεταμφιέσεις.

Σεβάσμιος πράκτωρ μεγάλης ἐμπορικῆς οἰκίας ἀνηκούσης εἰς Γάλλον εἰσῆλθε πρῶτον τινὰ λίαν τεταραγμένος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ προϊσταμένου μου καὶ τῷ ἀνῆγγειλεν ὅτι ἐγένετο θῦμα κλοπῆς, ἥτις ἐδύθιζεν αὐτὸν εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἀμηχανίαν καὶ ἠδύνατο νὰ τὸν καταστρέψῃ. Εἶχε ταξειδεύσει εἰς Παρισίους καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εὗρε τὸ ταμεῖόν του κενόν. Διὰ νὰ πράξῃ τὴν ἀρπαγὴν ταύτην, μετεχειρίσθησαν ἀντι-

κλείδιον τὸ κιβώτιον ἦτο ἐπιμελῶς κεκλεισμένον, ὥστε οὐδὲν ἔχνος ῥήξεως διεκρίνετο.

Ὁ πράκτωρ ὀνομαζόμενος Βρέττων, ἀποῦ ἔκαμε τὴν ἀποκάλυψιν ταύτην εἰς τὸν ἀρχηγόν μου, τῷ ἐνεχείρισε τὸν ἀριθμὸν τῶν τραπεζικῶν γραμματίων καὶ τῶν ἐμπορικῶν συναλλαγματικῶν, αἵτινες τῷ ἀφηρέθησαν. Ὁ προϊστάμενός μου ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ ἂν αἱ διάφοροι αὗται ποσότητες ἦσαν πληρωμέναι ἀπὸ τὴν τράπεζαν, ἀλλ' οὐδεμίαν εἶχε παρουσιασθῇ εἰσέτι· κατόπιν ἀπηγόρευσε τὴν πληρωμὴν των, σημειῶν εἰς πρῶινὰς καὶ ἐσπερινὰς ἐφημερίδας τοὺς ἀριθμούς των. Μετὰ ταῦτα δὲ ἀμοιβῇ προσφέρθη εἰς τὸν δυνάμενον νὰ ὁδηγήσῃ τὴν δικαιοσύνην εἰς τὰ ἔχνη τῶν κλεπτῶν.

Ἀλλ' οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἀνακάλυψις ἐγένετο· ἀπασαι αἱ ἐρευναι τῆς ἀστυνομίας ἀπέβησαν ἄγονοι· μετὰ τινὰς ἡμέρας συνεταῖρος τις τῆς οἰκίας Βελλεβὼν ἐφθασεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν καταδίωξιν· ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις ἦτο κεκαλυμμένη διὰ τοῦ πυκνοτέρου πέπλου.

Τέλος ὁ πράκτωρ ὁ καταγγείλας τὴν πρᾶξιν εἰς τὸν προϊστάμενόν μου ἔλαβεν ἐπιστολὴν φέρουσαν τὴν σφραγίδα τοῦ ταχυδρομείου τοῦ Ἀγίου Μαρτίνου τοῦ Μεγάλου, καθ' ἣν τῷ ἐπρότειναν νὰ τῷ ἀποδώσωσι ἀντὶ χιλίων λιρῶν στερλινῶν (25, 000 φρ.) ἅπαν τὸ κλαπὲν ποσόν, ἐκτὸς ἐν τούτοις τῶν κιλύνδρων τοῦ χρυσοῦ τῶν εὐρεθέντων εἰς τὸ κιβώτιον μετὰ τῶν τραπεζικῶν γραμματίων. Αἱ ποσότητες τῶν ὁποίων τὴν ἀπόδοσιν ἐπρότεινον, ὑπερέβαινον τὰς διακοσίας πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, προωρισμένων ὑπὸ τῆς γαλλικῆς ἐμπορικῆς οἰκίας εἰς ἐξόφλησιν τῶν εἰς Λονδῖνον συναλλαγματικῶν, αἵτινες ἔμελλον προσεχῶς νὰ λήξωσι. Ὁ Βρέττων εἶχε διαταχθῇ νὰ παρακαταθέσῃ, ἅμα ἐλάμβανε τὴν ποσότητα ταύτην εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ζωηρῶς ἐπεπλήχθη διότι δὲν τὸ ἐπραξε. Ἐγκαταλείπων δὲ τοὺς Παρισίους ὑπεσχέθη νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ ταχύτερον τὴν ἀμέλειάν του, ἀλλ' εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του εὗρεν, ὡς εἶπομεν, τὸ ταμεῖον του κενόν.

Εἰς τὴν ἀπευθυνθεῖσαν πρὸς αὐτὸν μυστηριώδη ἐπιστολὴν τῷ ἐσημεῖουν, εἶδος καβαλλιστικοῦ σημείου, διὰ τοῦ ὁποίου ἔμελλε

ν' αναγγείλῃ εἰς τὸν «Χρόνον» τὴν παραδο-
χὴν του καὶ τὰς προφυλάξεις, ἅς οἱ ἔνοχοι
ἔμελλον νὰ λάβωσι διὰ νὰ μὴ δυνηθῶσι νὰ
τοὺς ἀνακαλύψωσιν.

Ὁ Βελλεβὼν, λίαν ἀνήσυχος διὰ τὴν
πληρωμὴν, ἣν ἔμελλε νὰ κάμῃ ἐντὸς δέκα
πέντε ἡμερῶν, ἦτο διατεθειμένος νὰ δεχθῇ
τὴν πρότασιν, ἀλλ' ὁ προϊστάμενός μου τὸν
εἰδοποίησεν ὅτι ἐὰν εἶχε τοιαύτην ἀδυναμίαν
ἤθελε τὸν καταδιώξει, διότι ἐσυμβιδάσθη
μὲ κλέπτας.

Τὸ γεγραμμένον εἰς τὴν ἐπιστολὴν ση-
μεῖον κατεχωρίσθη εἰς τὸν «Χρόνον» καὶ τὴν
αὐτὴν ἡμέραν ὁ Βρέττων ἔλαβεν ἐπιστολὴν,
ἣτις τὸν προσεκάλει νὰ παρουσιασθῇ μόνος
του τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν 4ην μ. μ. ὥραν
εἰς Ὁλδ-Μάνορ-Χάουζ καὶ νὰ φέρῃ τὴν
ποσότητα εἴκοσι πέντε χιλιάδων φράγκων
εἰς χρυσόν. Προσέθετον ὅτι διὰ νὰ προλάβῃ
πᾶσαν προδοσίαν θὰ εὑρίσκειν εἰς τὸ καπη-
λεῖον τὴν διεύθυνσιν μέρους μονήρους, ὅπου
ᾧφειλε νὰ ὑπάγῃ πεζὸς καὶ μόνος διὰ νὰ
συμφωνήσουν.

Τὸ σχέδιον τοῦτο ἦτο λίαν ἐπιτηδεῖως
ἐξυφασμένον καὶ ἐφαίνετο δύσκολον νὰ συλ-
λάβῃ τις τόσον πανούργους κακούργους. Ἐν
τούτοις ἀπεφασίσαμεν νὰ δοκιμάσωμεν. Ὁ
Βρέττων μετέβη κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν
ὥραν εἰς τὸ Ὁλδ-Μάνορ-Χάουζ πλὴν δὲν
εὑρεν οὔτε ὁδηγίαν, οὔτε ἀπεσταλμένον· τὴν
ἐπαύριον ὅμως νέα ἐπιστολὴ ἦλθεν, εἰς ἣν
ἔλεγον ὅτι ἐγνώριζον τὴν στηθεῖσαν ὑπὸ τῆς
Ἀστυνομίας παγίδα· ὅτι ἡ οἰκία Βελλεβὼν
ἐξετίθετο διὰ τῶν ἀνωφελῶν τούτων μηχαν-
νορράφιων εἰς σπουδαῖον κίνδυνον· ὅτι ἂν δὲν
ἤθελε νὰ δεχθῇ εἰλικρινῶς τὸν προταθέντα
εἰς αὐτὴν συμβιβασμόν, ὅλα τὰ τραπεζικὰ
γραμμάτια καὶ αἱ συναλλαγματικαὶ θὰ
ἐκαίοντο, καὶ ὅτι ἔνεκα τούτου δὲν θὰ ἦτο
εἰς κατάστασιν νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς ὑπο-
χρεώσεις της.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐφθασα ἀπὸ
Πλυμμούθ, ὅπου ἤμην ἐπιφορτισμένος μετὰ ἐπι-
στολὴν, ἣς κατόπιν θὰ διηγηθῶ τὰ καθε-
καστα. Ὁ προϊστάμενός μου μοὶ ὡμίλησε
παρευθὺς περὶ τῆς ὑποθέσεως τοῦ Βελλεβὼν
καὶ μοὶ εἶπεν ὅτι ἐχάρη διὰ τὴν ἐπιστρο-
φὴν μου, διότι θὰ δύναται νὰ μοὶ τὴν ἐμ-
πιστευθῇ, καθόσον, προσέθηκε, ὁμιλεῖς καὶ

τὴν Γαλλικὴν καὶ ὁ δυστυχὴς οὗτος ἔμπο-
ρος μόλις ἐννοεῖ τὴν Ἀγγλικήν.»

Μετὰ μακρὰν συνομιλίαν, εἰς ἣν μοὶ διη-
γήθη πᾶν ὅ,τι εἶχον ἐνεργήσει πρὸς ἀνακά-
λυσιν τῶν ἐνόχων, ἀπεφάσισα νὰ ἴδω ἰδιαι-
τέρως τὸν Βελλεβὼν· τὸν παρεκάλεσα νὰ
εὐαρεστηθῇ νὰ ἔλθῃ εἰς συνέντευξίν μου εἰς
γειτονικόν τι καπηλεῖον τῆς κατοικίας του.
Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸν εἶδον εἰσερχόμενον.
Συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ εὐχερῶς διέκρινα τὸ
φύσει ἀμέριμνον καὶ εὐθυμον τοῦ χαρακτή-
ρος του· κατὰ συνέπειαν ἀπερὶσκεψία ἦτο νὰ
ἐπιστευθῇ τις εἰς τοὺς τοιοῦτους. Εἶχον ὑπό-
νοιάν τινά καὶ τὸν ἠρώτησα μετ' ἀδιαφο-
ρίας, ἂν ὁ Βρέττων εὑρίσκετο τὴν στιγμὴν
ταύτην εἰς τὸ γραφεῖον ὅπου ἐπράχθη ἡ
κλοπή.

«Ὁχι, μοὶ ἀπεκρίθη· ὑπόθεσις τις τὸν
προσεκάλεσεν εἰς Γρανβίτχ, ἀλλ' ἂν θέλετε νὰ
ἐξετάσῃτε τὸ γραφεῖον τοῦτο, δύναμαι νὰ
σᾶς ὁδηγήσω.

— Εὐχαρίστως· συγχωρήσατέ μοι μόνον
νὰ σᾶς δώσω τὸν βραχίονά μου καθ' ὁδόν,
διὰ νὰ μὴ λάβωσιν ὑπονοίας περὶ τοῦ χα-
ρακτῆρος τοῦ ἐπαγγέλματός μου.»

Ἐμειδίασε καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ γρα-
φεῖόν του. Γραῖά τις μᾶς ἤνοιξε τὴν θύραν.
Νέος δέ τις ὑπάλληλος ἐκάθητο ἔμπροσθεν
τοῦ ἀναλογίου του· ἔρριψε ἐπ' ἐμὲ πλάγιον
βλέμμα, ἀλλὰ δὲν τῷ ἔδωκα καιρὸν νὰ πα-
ρατηρήσῃ τὴν μορφήν μου· ἔνευσα εἰς τὸν
Βελλεβὼν νὰ τὸν ἀποπέμψῃ καθὼς καὶ τὴν
γραῖαν· τοῦτο ἀμέσως ἐγένετο ὑπὸ προφά-
σεις ἀρκετὰ εὐλογοφανεῖς.

Ἦρχισα τότε νὰ ἐρευνῶ πανταχοῦ, συνέ-
λεξα καὶ παρετήρησα προσεκτικῶς ἕκαστον
τεμάχιον χαρτίου, εἰς οὐδὲν οὐδεμίαν εὐ-
ρον ἀπόδειξιν.

«Εἰσθε βέβαιος, εἶπον τότε εἰς τὸν Βελ-
λεβὼν, ὅτι ὁ πράκτωρ σας, ὡς τὸ εἶχετε
διαβεβαιώσει εἰς τὸν διευθυντὴν, δὲν ἔχει
μήτε ἐρωμένην, μήτε ἄλλην τινὰ σχέσιν;

— Ἐντελῶς· ἔχω πεποίθησιν εἰς τὰς
πληροφορίας τὰς ὑποίας ἔλαβον ἐκ τῆς γυ-
ναικὸς, τὴν ὁποίαν εἶδατε, καὶ τοῦ Δουβάρλ
τοῦ νέου ὑπαλλήλου μου.»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπανῆλθεν ὁ νέος
ὑπάλληλος λίαν ἐσπευσμένως, ζητῶν ἐκ

νέου, καθὼς μοι ἐφάνη, νὰ ἴδῃ τὴν μορφήν μου.

«Δὲν ἔχει ἐρωμένην ! ἔλεγον ἐπανερχόμενος εἰς δωμάτιόν τι τοῦ καπηλείου. Ἀλλὰ πόθεν λοιπὸν τὰ λείψανα τοῦ εὐώδους τοῦτου χάρτου, ὃν εὗρον εἰς τὸ γραφεῖόν του; Ἐκάθισα καὶ προσεπάθουν νὰ ἐνώσω τὰ τεμάχια ταῦτα· ἀλλὰ μετὰ πολλὰς δοκιμὰς παρετήρησα ὅτι προήρχοντο ἀπὸ διαφόρους ἐπιστολάς, καὶ ὅτι πλησιάζων τὸ ἐν εἰς τὸ ἄλλο δὲν θὰ κατάρθουν νὰ συναρμολογήσω καρμίαν φράσιν τελείαν· τὸ μόνον βέβαιον ἦτο, ὅτι ἡ γραφή ἦτο γυναικεία.

Μετὰ δύο ὥρας διευθυνόμενος εἰς Στόκ-Νεβιγκτών, ἔνθα εἶχον ἄλλην τινα ἀποστολὴν νὰ ἐκπληρώσω, παρετήρησα εἰς τὰς ὑέλους ἐμπορίου σιδηρῶν ἐργαλείων κεχρωματισμένην σανίδα, ἣτις ἐφείλκυσε τὴν προσοχήν μου· ἐπὶ τῆς σανίδος ταύτης ἦσαν γεγραμμένα αἱ ἐξῆς λέξεις· «*Ἀπωλέσθη κύων τῆς Ἰταλίας, ἔχων τὴν οὐρὰν κεκορμμένην καὶ ὀνομαζόμενος Πιστός· ὁ εὐρὼν αὐτὸν θὰ λάβῃ ἀνταμοιβὴν δύο γυῖνέας.*»

«Πιστός, εἶπον· εἶδον τὸ ὄνομα τοῦτο εἰς τὰ τεμάχια τῶν πρὸς τῶν Κ. Βρέττων ἀπιστολῶν· ἐπλησίασα εἰς φανόν τινα· ἔλαβον πάλιν τινὰ τῶν τεμαχίων καὶ εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν ἀνέγνω· «*Ὁ καυμένος ὁ πιστός μου ἐχάθ...*»

Ἡ εἰδοποίησις, τὴν ὁποίαν εἶδον, ἐχρονολογεῖτο πρὸ τριῶν ἐβδομάδων· εἰσῆλθον εἰς τὸ κατάστημα καὶ εἶπον ὅτι ἐγνώριζον κύνα τινὰ, ὅστις πιθανῶς ἦτο ὁ ἀπαλεσθείς.

Γυνὴ καθημένη εἰς τὸ λογιστήριον μοι εἶπεν ὅτι χαίρεται ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ ταύτῃ, καθότι ἡ κυρία τοῦ κυνὸς ἦτο πελάτις αὐτῆς.

«Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Δὲν δύναμαι νὰ προφέρω εὐκόλως τὸ ὄνομά της, τὸ ὁποῖον εἶναι Γαλλικόν, νομίζω· ἀλλὰ τὸ ἔγραψεν ἡ ἰδία εἰς τοῦτο τὸ βιβλίον μὲ τὴν διεύθυνσίν της.»

Ἀνέγνω Κ. Λεβασσάρ, Βάκ-Κοτάζ· ἐν μίλιον περίπου ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Ἐθμοντών εἰς Σουθγάτ· ἡ γραφή αὕτη ὁμοιάζε μετὰ τῶν τεμαχίων, τῶν εὐρεθέντων εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Βρέττωνος, πολῦτιμοι ἦσαν αἱ ἀποδείξεις αὗται καὶ ἔπρεπεν ἀπαλύτως νὰ ὠφεληθῶ ἐξ αὐτῶν.

Ἀφοῦ ἀντήλλαξα καὶ τινὰς ἔτι λέξεις μετὰ τῆς γυναικὸς τοῦ ἐμπορίου, καὶ τῇ ὑπεσχέθην νὰ στείλω τὸν πιστὸν εἰς τὴν πελάτιδά της, τρέχω εἰς ἔμπορον ζώων, ἀγοράζω εἰς τιμὴν μετρίαν ἄσχημόν τινα Ἰταλικὸν κύνα, τοῦ κόπτουν τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς καὶ ἐπούλωσαν διὰ φαρμάκων τὴν πληγὴν ἀμέσως.

Τὴν ἐπαύριον τὸ πρωὶ ἐνεδύθην ὡς τυχοδιώκτης ἐπαγγελλόμενος τὴν πώλησιν κλοπιμαίων κυνῶν· μετημφιέσθην δὲ τοσοῦτον καλῶς, ὥστε οὐδ' ἡ σύζυγός μου μὲ ἀνεγνώρισε, ἐκβαλοῦσα φωνὴν τρόμου, ὅτε παρ' αὐτῇ εἰσπρόχου. Τὴν μεσημβρίαν ἤμην εἰς Βάκ Κοτάζ· ἐταράχθην δὲ πρὸς στιγμὴν ἐκ τῆς θεᾶς τῶν μερῶν, εἰς ἃ εὕρισκόμην. Ἄντι ἰδιωτικῆς ἐξοχῆς, ἣν περιέμενον ν' ἀπαντήσω, εἶχον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἀληθῆ ἐπαυλιν· ὑπηρετρία τις ἐνησχολεῖτο ἀμέλγουσα ἀγελάδας· ἄλλη δὲ φέρουσα δέμα ἐπὶ κεφαλῆς ἐκράτει ἐκ τῆς χειρὸς μισρὸν παιδίον· παρ' ὀλίγον νὰ ἐπιστρέψω εἰς Λονδίνον. Ἐντούτοις ἡ ἰδέα τοῦ νὰ μὴ ἐμπιστεύωμαι πολὺ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῶν πραγμάτων ὑπερενίκησε καὶ ἐζήτησα τὴν Κ. Λεβασσάρ. Ἡ Κ. Λεβασσάρ ἦτο ἀδιάθετος.

«Κατοικεῖ εἰς τὴν ἐπαυλιν;

— Μάλιστα·» ἐψιθύρισε ἡ ὑπηρετρία μειδιῶσα.

Ἐρρίψα τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐπὶ τῆς οἰκίας καὶ εἶδον, ὅτι αὕτη ἐφαίνετο μὲν ὡς καλύβη ἔξωθεν, πράγματι ὁμως ἦτο οἰκία ἐπιτηδεύως ἐκτισμένη. Ἐξέθηκα τὸν σκοπὸν τῆς ἐλεύσεώς μου, ἀλλ' ἡ ὑπηρετρία δὲν ἐφαίνετο διατεθειμένη νὰ μὲ ὀδηγήσῃ μέχρι τῆς Κ. Λεβασσάρ. Ἐζήτησε αὐτὴ νὰ φέρῃ τὸν κύνα, ἵνα ἴδῃ ἡ κυρία ἂν τρώντι ἦτο ὁ Πιστός· ἀπήντησα ὅτι οὐδένα ἐμπιστευόμην, καὶ ὅτι ἐπεθύμουν ὁ ἴδιος νὰ τὸν παρουσιάσω εἰς αὐτήν· διὸ ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ τὰς διαταγὰς τῆς Κυρίας της· ἐπανελθοῦσα δὲ λέγει ὅτι ἠδυνάμην ν' ἀναβῶ καὶ ἤρχισε νὰ κλείῃ τὰς θύρας, διότι τὸ ἐξωτερικόν μου δὲν ἦτο παντάπασιν ἄξιον ἐμπιστοσύνης· μὲ ὑπεχρέωσε δὲ καὶ νὰ σπογγίσω τοὺς πόδας εἰς τὸ πρὸ τῆς θύρας ἀχυρόπλεγμα.

Ἡ Κυρία Λεβασσάρ ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, ἀνυπόμονος νὰ ἐναγκαλισθῇ τὸν ἀγαπητὸν τῆς Πιστόν. Ἦτο γυνή

θελκτικῆς φυσιογνωμίας, τῆς ὁποίας ὁμως τὸ ὕψος καὶ οἱ τρόποι προέδιδον τὴν χυδαιότητα. Τὸ ἐνδύμα, ὅπερ ἔφερον καὶ ἡ φυσιογνωμία, τὴν ὁποίαν προσεποιούμην ἐτρόμαξαν αὐτὴν, ἔκραξε τὸν σύζυγόν της, ὅστις ξυραφιζόμενος κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἔτρεξε μὲ τὸ ξυράφιον ἀνὰ χεῖρας· ἦτο ἄνθρωπος λεπτοῦ ἀναστήματος, φέρων ζευγὸς ἀρθόνων μυστάκων καὶ γενειάδα.

«Τί τρέχει λοιπόν; ἠρώτησεν.

— Ἀλλ' ἰδῆτε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον! » εἶπεν ἡ χαρίεσσα γυνὴ δεικνύουσα με τῷ δακτύλῳ.

Ὁ Κ. Λεβασσάρ ἤρχισε τότε νὰ γελά, ἡ δὲ σύζυγός του ἀσφαλίσθεισα τότε διὰ τῆς παρουσίας του, παρετήρησε τέλος τὸν κύνα.

«Θεέ μου! ἀνέκραξε δὲν εἶναι ὁ Πιστός.

— Πῶς! ἀνέκραξα μετὰ προσποιητῆς ἐκπλήξεως· ἀλλὰ, κυρία, ἰδέτε τὴν οὐράν του λοιπόν! »

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ἠκρωτηριασμένη αὕτη οὐρὰ δὲν ἤρκεσε νὰ πείσῃ τὴν Κ. Λεβασσάρ, καὶ ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της δυσανασχετῶν διὰ τὴν ἐπιμονὴν του, ἠπείλει νὰ μὲ ρίψῃ κάτωθεν τῆς κλίμακος, ἐπανέθηκα τὸν κύνα εἰς τὸ κάλιστρόν μου καὶ ἀπεσύρθην.

«Α! ἄ!, ἔλεγον μὲ αἰσθημὰ τι θριάμβου, βαδίζων ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁδοῦ. Α! ἀληθῶς ὁ Κ. Βρέττων δὲν ἔχει σχέσιν ἰδιαιτέραν μετὰ γυναικός! Ε! καλὰ! ἂν δὲν ἀνεγνώριζον τὴν εἰκόνα του μεταξὺ τῶν εἰκόνων τοῦ Κ. καὶ τῆς Κ. Λεβασσάρ θὰ ἦμην τυφλὸς καὶ ἀνόητος! »

Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη μ' ἐνχαρίστησε, διό καὶ ἠσθάνθην περισσοτέραν παρ' ἄλλοτε ἐπιθυμίαν ν' ἀνιχνεύσω τοὺς δράστας τῆς πράξεως ταύτης, καθόσον ὁ Κ. Βελλεβὼν διὰ τῆς εἰλικρινείας, τῆς ἡλικίας του καὶ τῆς εὐθυμίας τοῦ χαρακτῆρός του, μοὶ ἀπεκάλυψε τὰ σχέδια τῆς καρδίας του· ἠγάπα καὶ ἤθελε νὰ νυμφευθῇ ἂν ἐπομένως δὲν κατώρθωνε νὰ σώσῃ τὴν πίστιν τῆς οἰκίας του, ἤθελον ματαιωθῇ αἱ προσφιλέστεραι τῶν ἐλπίδων του.

Τὴν νύκτα τῆς αὐτῆς ἡμέρας περὶ τὴν 9 ὥραν, ὁ κύριος Λεβασσάρ ἐνδεδυμένος μετὰ κομψότητος ἐπιτετηδευμένης, ἐξῆλθε τοῦ Βάκ-Κοτάζ, ἐβάδισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἐβεντὼν καὶ διευθύνθη ταχέως πρὸς τὴν

πόλιν. Ὁπισθεν αὐτοῦ ἐπίσης ταχέως ἔτρετον τι ὑποκείμενον μετὰ τῆς αὐτῆς κομψότητος ἐνδεδυμένον καὶ φέρον ὑπερμεγέθη γενειάδα, μύστακας καὶ ὠραίαν φενάκην. Τὸ ὑποκείμενον τοῦτο ἦμην ἐγὼ ὅστις ἐκ νέου ἤλλαξα ἐνδυμασίαν.

Μετ' ὀλίγον ὁ Κ. Λεβασσάρ κατέρχεται τῆς ἀμάξης του εἰς τὸ ἄκρον τοῦ Ῥεζάν-Στρίτ, διέρχεται πεζῇ μακρὰν ὁδὸν καὶ εἰσέρχεται εἰς καφφενεῖον, ἐνθα συνηθροίζοντο οἱ ξένοι ὑπνέται, οἱ ἄνευ θέσεως θαλαμηπόλοι, ὑπάλληλοι, μάγειροι, ἄνθρωποι παντὸς εἶδους καὶ παντὸς ἔθνους, καπνίζοντες, πίνοντες, παίζοντες τυχερὰ παιγνίδια, καὶ κραυγάζοντες θορυβωδῶς. Ἐκεῖ ἠκολούθησα τὸν Λεβασσάρ.

Οἱ παῖκται ἦσαν λίαν ἐνησχολημένοι, ὥστε δὲν ἐπρόσεξαν εἰς ἡμᾶς· ὁ Κ. Λεβασσάρ ἐκάθησε καὶ ἐζήτησεν οἰνόπνευμα. Ἐφαίνετο ὅτι ἦτο εἰς τῶν θαμώνων, διότι ἐγνώριζε τοὺς περισσοτέρους τῶν παρευρισκομένων ἐκεῖ ἀνθρώπων. Ἐκεῖ ἀνεκάλυψα ὅτι ἦτο Ἑλβετικῆς καταγωγῆς, ἂν καὶ ὠμίλει καθάρωτα τὴν Γαλλικὴν. Τὴν ἐσπέραν ταύτην οὐδεμίαν ἄλλην ἀνακάλυψιν ἔκαμα· ἐπείσθην μόνον ὅτι ὁ Λεβασσάρ ἦλθεν εἰς τὸ καφφενεῖον διὰ νὰ συναντήσῃ τινὰ, μὴ ἐλθόντα ὁμως· διότι δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὸ παιγνίδιον καὶ ἀπεσύρθη ἐνωρίτατα περὶ τὴν ἐνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν ὠργισμένος.

Τὴν ἐπαύριον τὸ ἐσπέρας εὔρον τὴν αὐτὴν συνεδρίασιν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Τὴν ἀκόλουθον ὁμως ἐσπέραν περὶ τὴν 10 ὥραν ἄνθρωπος τις εἰσῆλθε λάθρα, παρατηρῶν πέριξ αὐτοῦ μετὰ φόβου· ἦτο ὁ Κ. Βρέττων· παύραυτα ὁ Λεβασσάρ ἠγέρθη, τὸν συνήντησε καὶ ἐξῆλθον ἀμφοτέροι. Δὲν ἐτόλμησα νὰ τοὺς ἀκολουθήσω, φοβούμενος μὴ διεγείρω τὰς ὑπονοίας των, καὶ ἐπευφήμησα τὴν φρόνησίν μου, διότι μετὰ μίαν στιγμήν ἐπανῆλθον καὶ ἐκάθησαν πλησίον μου. Ὁ Βρέττων εἶχε τὴν φυσιογνωμίαν ἀνήσυχον καὶ πλήρη τρόμου, ἐνῶ ἡ τοῦ Λεβασσάρ εἶχε ἔκφρασιν τινὰ κακίας καὶ σκληροῦ θριάμβου μεμιγμένου μετὰ τινος διαβατικοῦ ὕψους ἀποτυχίας. Ὁ Βρέττων ἔμεινεν ὀλίγιστον εἰς τὸ καφφενεῖον· αἱ δὲ μόναι λέξεις, τὰς ὁποίας ἤκουσα ἐκ τῆς συνομιλίας, ἦν εἶχε μετὰ τοῦ

ἐμπεπιστευμένου αὐτοῦ, ἦσαν αἱ ἐξῆς· «Φο-
βοῦμαι μήπως ὑπάρχει ὑποψία τις.»

Ἐν τούτοις ὁ Κ. Βελλεβὼν εὐρίσκετο εἰς
κατάστασιν ἐσχάτης ἀνυπομονησίας καὶ
ἀγωνίας. Τῷ εἶπον ὅτι πρὸς περισσοτέραν
ἀσφάλειαν δὲν ἔπρεπε νὰ συναντῶμεθα· οὐ-
τω δ' ἀκαταπαύτως μοι ἔπεμπεν ἐπιστο-
λὰς, εἰς ἃς μοι ἐξέθετε μὲ πόσῃν ἀγωνίᾳ
ἐβλεπεν ἐγγιζοῦσαν τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν
ἔπρεπε νὰ πληρώσῃ τὰς συναλαγματικές.
Πολὺ ἐλυπαύρην αὐτὸν καὶ σκεφθεὶς ἀπεφά-
σισα νὰ δοκιμάσω ἀποφασιστικὸν τι κίνημα.
Ἀγαπῶν νὰ πίνω καὶ νὰ παίζω μανιωδῶς,
προσεπάθησα νὰ κερδίσω τὴν ἐμπιστοσύνην
τοῦ Λεβασσάρ, ἀλλ' οὗτος τῶρα ἐπροφυλάσ-
σετο. Ἐν ἐσπέρας ὁμοῦς ὁδήγησα εἰς τὸ καφ-
φενεῖον ἓνα τῶν ἀνθρώπων τῶν ὑπὸ τὴν
διοίκησίν μου, ὅστις εὐκόλως ἠδύνατο νὰ
λάβῃ τὸ ἐξωτερικὸν κακούργου· εἰς κατάλ-
ληλον δὲ στιγμὴν ἐφύθουσα εἰς τὸ οὖς του,
ἀρκετὰ μεγαλοφώνως ὁμοῦς, ὥστε ν' ἀκου-
σθῶ ὑπὸ τοῦ Λεβασσάρ, ὅτι ἐγνώριζον μέσον
διὰ νὰ πωλήσω τραπεζικὰ γραμματία, τῶν
ὁποίων ἡ πληρωμὴ εἶναι ἀπηγορευμένη. Εἰς
τοὺς λόγους τούτους ὁ Λεβασσάρ ἔκαμεν
ἐλαφρὰν τινα κίνησιν, ἀλλ' ἀμέσως ἀνέλαβε
τὴν συνήθη περίσκεψιν αὐτοῦ. Προφανῶς
λοιπὸν δὲν μὲ ἐπίστευε. Ἐπρεπε λοιπὸν
διὰ παντὸς μέσου νὰ τὸν ὑποδουλώσω, καὶ
ἰδοὺ τί ἐφαντάσθην.

Ἐσπέραν τινα ἄνθρωπος φέρων ἔνδυμα ἐν
ἀταξίᾳ καὶ φαινόμενος μᾶλλον μεθυσμένος,
ἐκάθησεν ἀπέναντι ἡμῶν, ἐφώναζεν ὅτι ὠνο-
μάζετο Τρελαβὺν ἀπὸ τὸ Κοντουί-Στρίτ,
ἐκαυχᾶτο περὶ τῆς περιουσίας του καὶ διὰ
νὰ μᾶς δώσῃ καταπληκτικὴν ιδέαν τῆς κα-
ταστάσεώς του, παρουσίασεν ἡμῖν χαρτοφυ-
λάκιον πλήρες τραπεζικῶν γραμματίων.
Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὑπῆρχον συμ-
πόται τινὲς ἠνωμένοι εἰς τὸ ἄκρον τοῦ δω-
ματίου, ἀλλ' ὁ Λεβασσάρ μόνος παρετήρησε
τὸ πλήρες ἐπιθυμίας βλέμμα, ὑπερ προσ-
σήλωσα ἐπὶ τοῦ Χαρτοφυλακίου.

Μετὰ τινα λεπτὰ ὁ ὑποτιθέμενος Τρελα-
βὺν ἐξῆλθεν· ὠλισθήσῃς ὀπισθεν αὐτοῦ· ἀλλ'
ὁ Λεβασσάρ μὲ ἠκολούθει. Εἰς εἴκοσι βημά-
των ἀπόστασιν ἀφῆρσα ἀπὸ τὸν Τρελαβὺν
τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ ἐνώπιον ἡμῶν εἶχε
έθσει εἰς τι πλάγιον θυλάκιον τοῦ ἐπανω-

φορίου του, καὶ ἔφυγα ἐσπευσμένως. Ἐγνώ-
ριζα ὁμοῦς ὅτι ὁ Λεβασσάρ ἔτρεχε κατόπιν
μου. Εἰσῆλθον εἰς ἄλλο καφφενεῖον, ἐζήτησα
ἰδιαιτέρον δωματίον κρατῶν μεταξὺ τῶν
χειρῶν μου τὴν ἀθῶαν λείαν ἥν ἔκαμα, ὅτε
ὁ Κ. Λεβασσάρ ἐνεφανίσθη ἐνώπιόν μου. Εἶχε
τὴν φυσιογνωμίαν θριαμβευτικὴν καὶ μοι εἶπε
τύπτων με ἐπὶ τοῦ ὤμου· «Α! Α! ἀγα-
πητέ, ὑπῆρξα μάρτυς τῆς κλοπῆς σου καὶ
διὰ τῆς μαρτυρίας μου θὰ καταδικασθῇς
εἰς ἐξορίαν.»

Ἐλαβα πάραυτα ἥθος φοβουμένου καὶ
γελῶν τὸν ἐβλεπα μετὰ τρόμου.

«Ἡσύχασε, μοι εἶπε κτυπὼν τὸν κώδωνα,
δὲν θὰ σὲ προδώσω. Ἐζήτησε φιάλην οἶ-
νου καὶ ἐκάθησε πλησίον μου· «Αὔριον, ἐπα-
νέλαβεν, ἡ πληρωμὴ τῶν τραπεζικῶν γραμ-
ματίων, τὰ ὁποῖα τόσον ἐπιτηδείως ἀφῆρε-
σας, θὰ ἀπαγορευθῇ, ἀλλὰ μοι φαίνεται νὰ
σὲ ἤκουσα λέγοντα ὅτι γνωρίζεις μέσον, ἐνθα
δύνανται νὰ πωληθῶσι τοιαύτης φύσεως πο-
σότητες.»

Ἀπεκρίθην ὁμοῦς ὅτι δὲν ἐτόλμων νὰ τὸ
δείξω.

«Μὴ δὲ, τόσα ἀγκίσματα, ἐπανέλαβε χα-
μηλοφώνως καὶ μὲ ἀπειλητικὸν τόνον, σὲ
ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου. Ἐσο εἰλικρινὴς
καὶ ἐσώθης· ποῦ εὐρίσκεται ὁ ἄνθρωπος οὗ-
τος, ὅστις ἀγοράζει τὰς ποσότητες, ἃς ἡ
τράπεζα ἀρνεῖται νὰ ἐξαργυρώσῃ;

— Δὲν εὐρίσκεται ἤδη εἰς τὴν πόλιν,
ἀπεκρίθην μὲ τρέμουσαν φωνήν.

— Μωρολογεῖς, φίλτατε· δὲν σὲ πιστεύω·
σοὶ ὁμολογῶ δὲ ὅτι ἔχω καὶ ἐγὼ μερικὰ
γραμματία νὰ τοποθετήσω. Ποῖα εἶναι ἡ τι-
μὴ του καὶ πῶς κατορθώνει νὰ διαθέτῃ ὅ,τι
ἠγόρασε;

— Δίδει συνήθως τὸ τρίτον τῆς ἀξίας
τῶν ἀπηγορευμένων τούτων γραμματίων καὶ
τὰ στέλλει εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπου πίπτουν
εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καλῆς πίστεως, ὥστε ἡ
τράπεζα εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ τὰ ἐξαργυ-
ρώσῃ.

— Μήπως ὁ νόμος εἶναι τοιοῦτος;

— Ναί, βεβαίως.

— Σύστησέ με εἰς τὸν φίλον σου.

— Εἶναι ἀδύνατον· δὲν θέλει νὰ ἔχῃ
ὑποθέσεις μὲ ξένους.

— Πρέπει! σὲ λέγω νὰ μὲ ὑπακούσῃς·

ἄλλως θὰ προσκαλέσω τὴν ἀστυνομίαν.»

Ἐφάνην ταραχθεὶς ἐκ τῆς ἀπειλῆς ταύτης, καὶ τῷ εἶπον ψελλίζων ὅτι ὁ τίμιος οὗτος προεξοφλητὴς ἐλέγετο Σαμουὴλ Δευί.

«Καὶ ποῦ κατοικεῖ; με ἠρώτησεν ὁ Λεβασσάρ.

— Δὲν δύναμαι νὰ σοῦ δείξω τὴν κατοικίαν του, ἀλλ' ἀφοῦ τὸ ἀπαιτεῖτε θὰ σοῦ σχετίσω μετ' αὐτοῦ.»

Ἐπὶ τέλους ἀπεφασίσθη νὰ δειπνήσω τὴν ἐπαύριον εἰς Βάκ-Κοτάζ με τὸν Λεβασσάρ καὶ ὁ Σαμουὴλ θὰ ἦρχετο νὰ μᾶς συναντήσῃ τὸ ἑσπέρας. Ἐμελλον ν' ἀναγγεῖλω εἰς τὸν Ἰουδαῖον ὅτι ἡ ποσότης τῶν γραμματίων, ἅτινα θὰ τοῦ ἐδίδοντο ἀνῆρχετο εἰς δώδεκα χιλιάδας λιρῶν στερλινῶν, ὁ δὲ Λεβασσάρ ἤθελε μὲ ἀνταμείψει διὰ γραμματίου 500 λιρῶν, ἂν ἀπεφάσιζον ἐγὼ τὴν τιμὴν.

«Πεντακοσίας λίρας, εἶπεν ἐγκαταλείπων με· ἰδοὺ τί σοῦ ὑπόσχομαι, ἂν τηρήσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου! ἄλλως ἐνθυμήθητι τὴν ἐξορίαν!»

Τὴν ἐπαύριον συνωμίλησα καὶ συνεβουλεύθην ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν μετὰ τοῦ προϊσταμένου μου. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ οἰκία Βάκ-Κοτάζ ἦτο οἰκοδόμημα μεμονωμένον ἐπὶ γηπέδου ἀδένδρου, ἦτο ἀδύνατον νὰ θέσουν ἐνεδραν. Ἐπρεπεν ἅπασα ἡ ἐργασία νὰ γίνῃ ὑπὸ τοῦ ὑποτιθεμένου Σαμουὴλ καὶ ἐμοῦ· διότι οἱ ἐπιτήδειοι κακοῦργοι, οὓς μετὰ τόσους κόπους ἀνεκαλύψαμεν, ἠδύναντο εἰς τὸ ἐλάχιστον σημεῖον κινδύνου νὰ ἐξαφανίσωσι τὰ τραπέζικα γραμμάτια καὶ ἀρπάζοντες βιαίως τὸν Λεβασσάρ νὰ ἐξαλείψωσι πᾶν ἔχνος τῆς πράξεώς των.

«Ἀλλὰ, μοὶ εἶπεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, εἶναι ἐν τούτοις κινδυνώδης ἐπιχείρησις. Ὁ Λεβασσάρ δὲν θὰ ἦναι μόνος, καὶ ὅταν ἴδῃ ὅτι ἐπροδόθη, θὰ ἐνεργήσῃ μετὰ μανίας καὶ ἀπελπισίας.

— Γνωρίζω, ἐπανέλαβον, ὅτι μετ' αὐτοῦ θὰ ἔχῃ μόνον τὸν Βρέττωνα. Ὁ Ἰάκσων, ὅστις θὰ προσποιηθῇ τὸν Ἰουδαῖον, καὶ ἐγὼ θὰ κατορθώσωμεν νὰ ὑπερισχύσωμεν τῶν δύο τούτων ἀθλίων ἢ διὰ τῆς ἐκπλήξεως, ἢ διὰ τῶν ὅπλων μας.»

Ὁ Διευθυντὴς ἐν τούτοις μ' ἐνέχθη καλὴν ἐκβασιν καὶ ἐκραξε τὸν Ἰάκσωνα διὰ νὰ δώσῃ τὰς ὁδηγίας του.

Ἐξομολογοῦμαι ὅτι τὴν ἐπαύριον, ὅτε εἶδον ἐγγιζούσαν τὴν ὥραν, καθ' ἣν ἐμελλον νὰ ἐκπληρώσω τὴν δυσχερῆ ἀποστολήν μου, δὲν ἐθεώρουν ἐμαυτὸν ἀρκετὰ ἐξησφαλισμένον. Δὲν ἦτο δυνατόν ὁ Λεβασσάρ ν' ἀνεκάλυψε τὸ ἀληθὲς ἐπάγγελμά μου καὶ νὰ μοὶ ἔστησε παγίδα διὰ νὰ μὲ ἀπολέσῃ; Ἀλλ' ὅποιοςδήποτε καὶ ἂν ἦτο ὁ κίνδυνος ἐπρεπε νὰ τὸν ἀψηφίσω. Ἐκαθάρισα καὶ ἐπλήρωσα ἐπιμελῶς τὰ ὅπλα μου, ἀπεχαιρέτησα τὴν σύζυγόν μου μετὰ σοβαροτέρου ἢ συνήθως τρόπου καὶ ἀνεχώρησα.

Ἦτο Κυριακὴ καὶ διτρχόμην τὴν ὁδόν, ἣν διήρχετο καὶ τὸ πλῆθος τοῦ πλησίου χωρίου τὸ πορευόμενον εἰς τὴν διδασχίν. Προεῖδον ὅτι ἡ οἰκία τοῦ φιλοξενήσαντός με θὰ ἦτο ἔρημος καὶ ὅτι θὰ εὐρισκόμην μόνος μετ' ἐκείνων, τῶν ὁποίων εἰς συνάντησιν ἐπορευόμην. Ὅθεν καμμίαν ἐλπίδα νὰ ἐπιτύχω διὰ τῆς βίας δὲν εἶχον, διότι ἤμην ἀσθενέστερος. Ἦτο δυνατώτατον νὰ δολοφονηθῶ εἰς τὴν λητμονημένην ταύτην γωνίαν τῆς γῆς. Ἐξηκολούθουν ἐν τούτοις τὴν ὁδὸν συρίζων, ἀλλὰ τὰ πέριξ μου μέρη μοὶ ἐφαίνοντο τραμερά!

Φθάσας εἰς Βάκ-Κοτάζ εὗρον τὸν ξενίζοντά με εἰς τὴν εὐθυμοτέραν διανοητικὴν κατάστασιν. Τὸ δεῖπνον ἦτο ἑτοιμον εἰς τὴν τράπεζαν, ἀνέμενε δὲ μόνον τοὺς δύο φίλους, οὓς εἶχε προσκαλέσει.

«Διάβολε! ἀνέκραξε, μὲ εἶπετε χθὲς ὅτι θὰ ἔχετε μόνον τὸν Βρέττωνα!

— Εἶναι ἀληθὲς, ἐπανέλαβεν, ἀλλ' εἶχον λησμονήσῃ ἄλλον τινὰ συνάδελφον, ὡσαύτως ἐνδιαφερόμενον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Μὴ ἀνησυχῇς, προσεθεσε γελῶν, θὰ ἦναι ἀρκετὸν τὸ δεῖπνον, καθόσον ἡ Κ. Λεβασσάρ δὲν θὰ λάβῃ μέρος.»

Τὴν στιγμὴν ταύτην δυνατὸς ἦχος τοῦ ρόπτρου ἀντήχησεν εἰς τὴν θύραν.

«Ἰδοὺ αὐτοί!» ἀνέκραξε.

Παρετήρησα ἐκ τοῦ παραθύρου καὶ εἶδον μετὰ τρόμου ὅτι ὁ Βρέττων συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ Δουβάρλ. Τὸ πρῶτον μου κίνημα ἦτο νὰ λάβω τὰ ὅπλα μου καὶ νὰ ῥιφθῶ ἐξω τῆς οἰκίας. Ἡ ἰδέα ὅτι μοῦ ἔστησαν παγίδα ἐπανήρχετο ζωηροτέρα εἰς τὸν νοῦν μου. Ἐν τούτοις ἐκρατήθην καὶ ἔμεινα. Ἄν ὅμως ὁ Δουβάρλ μὲ ἀνεγνώριζεν, εἰς ποῖον κίνδυνον

ἐξετιθέμην; Ἐν τούτοις ζωτρά συζήτῃσι καταντῶσα εἰς ἔριδα συνέβαινε εἰς τὸν παρὰ κείμενον θάλαμον μεταξύ τοῦ Λεβασσάρ καὶ τῶν δύο συνενόχων του. Ἐπλησίασα εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἤκουσα. Ὁ Βρέττων ἦτο ἔνοχος μόνον κατὰ τὸ ἥμισυ. Ἐζήτει νὰ μὴ διατεθῇ ἡ πασότης ἀνευ νέας ἀποπείρας τοῦ ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸν νόμιμον κύριόν της. Οἱ δύο σύντροφοί του ἤθελον ἀπ' ἐναντίας νὰ τὰς πωλήσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον καὶ ν' ἀναχωρήσωσι. Ἦκουον δὲ μετὰ πολλῆς περιφρονήσεως τὰς ὑπὸ τοῦ Βρέττωνος ἀπευθυνομένας παρακλήσεις, διὰ νὰ μὴ καταστραφῇ ἡ οἰκία τὴν ὁποίαν εἶχε προδώσει. Τέλος ἔνεκα τῶν ἀπειλῶν τῶν ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ.

Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι ὁ Βρέττων παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ Λεβασσάρ εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, εἰς τὴν κραιπάλην καὶ τελευταίον εἰς τὸ ἔγκλημα.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ οἱ τρεῖς συνενόχοι εἰσῆλθον εἰς τὸν θάλαμον ὅπου ἔμενον. Ὁ Λεβασσάρ μ' ἐσύστησε δι' ὅλης τῆς ἐθιμοτυπίας εἰς τὸν Δουβάρλ, ὅστις ἰδὼν με ἔκαμεν ἑλαφρὸν κίνημα ἐκπλήξεως καὶ ἠσθάνθη τὴν καρδίαν μου θλιβομένην ὑπὸ βάρους. Αἱ ἀόριστοι ὅμως ὑπόνοιαι τοῦ ἐφάνησαν διασκεδασθεῖσαι, ὅτε ὁ Λεβασσάρ τῷ διηγῆθη γελῶν διὰ τινος τρόπου ἔκλεψα τὸν δυστυχῆ Τρελαβνὸ καὶ ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἀλλὰ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν δὲν ἐδείπνησα μετὰ ὀλιγωτέρας διαθέσεως. Ὁ Δουβάρλ, οὕτινος αἱ ὑπόνοιαι ἐντελῶς δὲν διεσκεδάσθησαν, προσήλου ἐπ' ἐμέ καθ' ἐκάστην στιγμὴν βλέμμα ἐταστικόν. Εὐτυχῶς ὁ Λεβασσάρ ἦτο ἱλαρὸς καὶ δὲν προσεῖχεν εἰς τὴν ἀνησυχίαν τοῦ νέου συνδαιτυμόνος του. Ὁ Βρέττων ἦτο λίαν προαπησυχολημένος, ἐγὼ δὲ ἔπινον περισσότερον τοῦ συνήθους, ἐν μέρει μὲν διὰ νὰ ὑπερνικήσω τὴν νευρικήν ταραχήν μου, ἐν μέρει δὲ διὰ ν' ἀποτρέψω τὴν ἐνοχλητικὴν ἔρευναν τοῦ Δουβάρλ. Ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν ὁ Ἰάκων ἐμελλε νὰ φανῇ, ἐπλησίαζε, ὅτε αἰφνης ὁ Δουβάρλ, ἀφοῦ μὲ παρετήρησεν ἐκ νέου προσεκτικῶς, μοι εἶπε.

«Νομίζω, φίλε μου, ὅτι σὲ εἶδον καὶ ἄλλοτε.

— Τοῦτο εἶναι πιθανόν, ἀπήντησα ὑποκρινόμενος ὅσον τὸ δυνατόν ὕψος ἀδιάφορον. Πολλοὶ μὲ εἶδον εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ τινεὶ δις καὶ τρίς καὶ περισσότερον.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές, ἀνέκραξεν ὁ Λεβασσάρ, ἰδίως ὁ δυστυχῆς Τρελαβνὸς.

— Ἐπεθύμουν νὰ ἶδω τὸν κύριον ἀνευ τῆς φενάκης του, ἐπανελάθεν ὁ ὑπάλληλος αὐθαδῶς.

— Ἐλα, Δουβάρλ, ἀνέκραξεν ὁ Λεβασσάρ, εἶσαι τρελλός, καὶ δὲν θ' ἀνεχθῶ νὰ ὑβρίζωσι τὸν φίλον μου Οὐίλλιαμ.»

Ὁ Δουβάρλ ἐσιώπησεν, ἀλλ' ἦτο προφανές ὅτι διετήρησε περὶ τῆς μορφῆς μου ἀμυδράν τινα ἀνάμνησιν, ἥτις τὸν ἐτάραττε.

Τέλος πρὸς μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἤκουσα νὰ κτυπῶσι τὴν θύραν ἦτο ὁ Ἰάκων· ἐτρέξαμεν εἰς τὸ παράθυρον ἦτο ἀληθῶς αὐτὸς μετασχηματισμένος εἰς ἀληθῆ Ἰουδαῖον. Ὁ Λεβασσάρ ἔσπευσεν, ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ τὸν ἔφερε πλησίον ἡμῶν. Ὁ Ζάκων δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τὴν ἐκπληξίν του, βλέπων τὸν νέον ὑπάλληλον με τοὺς μακροὺς μύστακάς του καὶ εἶπεν εἰς τὸν Λεβασσάρ.

— Ἄ! ἔχετε περισσότερους κεκλημένους τῶν ὧν ὁ φίλος μου Οὐίλλιαμ μοι ἀνήγγειλεν.

— Εἰς φίλος, οὐδὲν πλέον τοῦ ἐνὸς φίλου, ἐπανελάθεν ὁ Λεβασσάρ. Ἄς ἶδωμεν, ἀξιότιμε Κ. Σαμουήλ, καθήσατε καὶ λάβετε ποτήριον οἴνου· εἰσθε Ἰουδαῖος Ἀγγλος, μοι φαίνεται;

— Μάλιστα.

— Καὶ διατεθειμένος νὰ τελειώσητε ὑπόθεσιν τινὰ μεθ' ἡμῶν;

— Μάλιστα, ἂν ᾔσθε λογικοί.

— Οἱ λογικώτεροι τοῦ κόσμου. Ἀλλ' εἶπέ μοι, ποῦ εἶναι ὁ χρυσός, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ μᾶς πληρώσητε;

— Ἐὰν συμφωνήσωμεν, δύναμαι νὰ τὸν ἔχω ἐντὸς ἡμισείας ὥρας. Δὲν φέρω μετ' ἐμοῦ, ἐξηκολούθησεν ἐπιτηδείως, τοὺς κυλίνδρους τῶν γουῖνεῶν μου εἰς τοιαύτας συνελεύσεις.

— Πολὺ καλὰ! καὶ πόσον θὰ μᾶς δώσητε;

— Θὰ σᾶς τὸ εἶπω, ὅταν ἶδω τὰς ποσότητας.»

Ὁ Λεβασσάρ ἐξῆλθε καὶ ἐπανῆλθε μετὰ

δέκα λεπτά, κρατῶν δέσμην τραπεζικῶν γραμματίων, τὰ ὅποια ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπεζῆς. Ὁ Ἰάκσων ἀνηγέρθη διὰ νὰ τὰ ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ πλησίον καὶ νὰ σημειώσῃ τὸ σύνολον εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του. Εἰς τὴν ἐσηκώθη ἐπίσης ὑπὸ τὴν πρόφασιν νὰ παρῇ εἰκόνα τινὰ, ἀνηρτημένην ἀνωθεν τῆς καπνοδόχης. Ἦμην συνεννοημένος μετὰ τοῦ Ἰάκσωνος περὶ τοῦ συνθήματος τῆς ἐκτελέσεως, καὶ ἐπλησιάζαμεν εἰς τὴν κρίσιμον στιγμήν. Ὁ ἀπιστῶν Δουβάρλ ἀνηγέρθη ἐπίσης καὶ προσήλθον ἐπὶ τοῦ Ἰάκσωνος ἀστραπηδὸλον βλέμμα.

Ἀφοῦ ὁ Ἰάκσων ἐξήτασε τὰς συναλλαγματικὰς, ἤρχισε νὰ μετρά τὰ τραπεζικὰ γραμματῖα μεγαλοφώνως.

«Ἐν, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε!»

Ἀμὰ τῇ ἐκφωνήσει τοῦ ἀριθμοῦ τούτου, ὅστις ἦτο τὸ σύνθημά μας, ἐρρίφθη κατὰ τοῦ Βρέττωνος, ὅστις ἐκάθητο πλησίον του. Τὴν αὐτὴν στιγμήν ἐγὼ ἐκύλισα τὸν Δουβάρλ εἰς τὸ ἔδαφος, δι' αἰφνιδίου ὑποσκελισματος καὶ ἀρπάζων τὸν Λεβασσάρ ἐκ τοῦ λαιμοῦ, ἔθηκα τὸ ὄπλον μου εἰς τὸ σῶς του.

«Ζήτω! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκσων,

— Ζήτω!» ἀπεκρίθην.

Πρὶν οἱ κακοῦργοι συνέλθουν ἐκ τῆς ἐκπλήξεώς των, ὁ Λεβασσάρ καὶ ὁ Βρέττων ἦσαν στερεῶς δεδεμένοι καὶ δεσμευμένοι, ἀλλ' ὁ Δουβάρλ μᾶς ἔδωκε περισσότερον κόπον.

Ὁ Λεβασσάρ ἐφώναζε, ἤφριζε καὶ ἠπειλεῖ νὰ θραύσῃ τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ τοίχου. Οἱ δύο ἄλλοι ἦσαν γαληνώτεροι. Ἀφοῦ συνεσφίγξαμεν καλῶς τὰ δεσμά των καὶ συνηθροίσσαμεν τὸν καρπὸν τῆς κλοπῆς των, ἐγκατελείψαμεν τὸ Βάκ-Κοτάζ θριαμβευτικῶς. Ἡ ὑπνέτρια τῆς οἰκίας ἐξῆλθε πιθανῶς διὰ νὰ προειδοποιήσῃ τὴν κυρίαν τῆς περὶ τῆς καταστροφῆς.

Μετὰ μίαν ὥραν οἱ τρεῖς ἀνθρωποὶ μου ἦσαν φυλακισμένοι, καὶ ἔτρεξα εἰς τὸν Κον Βελλεδίων, διὰ νὰ τῷ ἀναγγείλω τὴν ἐπιτυχὴ ἐκβασιν τῆς ἐπιχειρήσεώς μας. Δὲν θὰ προσπαθῆσω νὰ περιγράψω τὴν χαράν του. Ἡ τιμὴ του ὡς ἐμπόρου ἐσώθη καὶ ἐμελλε νὰ νυμφευθῇ.

Οἱ τρεῖς συνένοχοι κατεδικάσθησαν εἰς

δεκαετὴ ἐξορίαν. Ὁ Βρέττων ὅστις ἦτο μᾶλλον ἐνοχος, ἐμελλε νὰ ὑποβληθῇ εἰς μεγαλύτεραν τιμωρίαν· ἡ μαρτυρία ὅμως ἦν ἔκκαμα διὰ τὴν μετάνοιάν του ἐμετρίχσε τὴν καταδίκην του.

Ἐπιβιβαζόμενος ἐπὶ τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ φέρῃ αὐτὸν εἰς Αὐστραλίαν, ὁ Λεβασσάρ μοι ἐφώναζε γαλλιστὶ ὡς λυσσῶν:

«Θὰ σ' ἐπανεύρω κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου καὶ θὰ σ' ἐκδικηθῶ».

Εἶμαι πολὺ συγνετισμένος εἰς τὰς ἀπειλὰς ταύτας, ὥστε ἀντὶ νὰ συγκινηθῶ τῷ ἀπῆντησα μειδιῶν.

«Ἐ! λοιπόν! καλὴν ἐντάμωσιν!»

ΚΑΛΔΙΡΡΟΗ ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΝΙΚΟΤΣΑΡΑ

ΚΑΙ ΒΛΑΧΑΒΑ.

(1806—1807).

ὑπὸ

ΚΩΝΣΤ. ΣΑΘΑ.

Σημ. Κατ' αὐτὰς ἐκδίδεται ἐκ τῶν καταστημάτων Ἀνδρέου Κορομηλᾶ ὀγκωδέστατον σύγγραμμα τοῦ κυρίου Κωνσταντίνου Σάθα, ἐπιγραφόμενον «Ἡ Τουρκοκρατουμένη Ἑλλάς». Ἀδείξ. δὲ τοῦ συγγραφέως ἀποσπῶντες, μεταφέρομεν εἰς τὰς στήλας τοῦ Ἰλισσοῦ τὴν ἐξιστόρησιν τῆς περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρόντος αἰῶνος ἐκτραγείας Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἣν αἰσχρῶς καὶ πάλιν ἐγκατέλειπον οἱ ὑποκινήσαντες αὐτὴν ὁμόθητικοι Ῥώσοι.

α' Ολίγον πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ῥώσου Ναυάρχου Σινιάδιν⁽¹⁾, ὁ ἄγριος τῶν

Σημ. Ἰλισσοῦ. Αἱ σημειώσεις καὶ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα παραλείπονται.

(¹) Κηρυχθέντος τοῦ κατὰ τῆς Τουρκίας πολέμου ὑπὸ τῶν κατὰ τοῦ Ναπολέοντος συμμαχοῦν δυνάμεων Ἀγγλίας καὶ Ῥωσσίας, οἱ στόλοι αὐτῶν κατῆλθον εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος καὶ ἀπέκλεισαν τὸν Ἑλλήσποντον, ὥς λεπτομερῶς ἐξιστορεῖ ὁ Κ. Σάθας.